

Второ действие, петдесет картина

Градината на Капулетти.

Влиза Жулиета.

Жулиета. —

Когато я проведох, беше девет,
 след половин час каза ще се върне.
 Дали не е бил там? Не, не вървам.
 О, дойката е хрома! а кероуди
 на любовта са мислите крилати,
 по-бързо бестерно от мислите
 на свещицата, които гонят прака
 в минажките усони. Затова
 на любовните колата возет леко
 небинни гилеби. И затова
 по-бързи и от вихър са крилата
 на Рупидон. На върха най-висок
 на моя двучен ден сега е фоб.
 От девет до обяд три часа има,
 а тя не иде още. О, стърже
 да имаме — или младежка кръв,
 тя щеше като тонка да лети,
 от мислите да носи своето свето
 и лъсто — към него.
 Но старците са движат като жертви,
 лениви и по-тежки от олово.

| Влиза Дойката, с Питър. |

О Боже, иде! — Що ми носиш, дойке?
 Видя ли го? — Какви му да излезе.

Дойката. —

Подавай малко пред вратата, Питър.
 | Питър излиза. |